

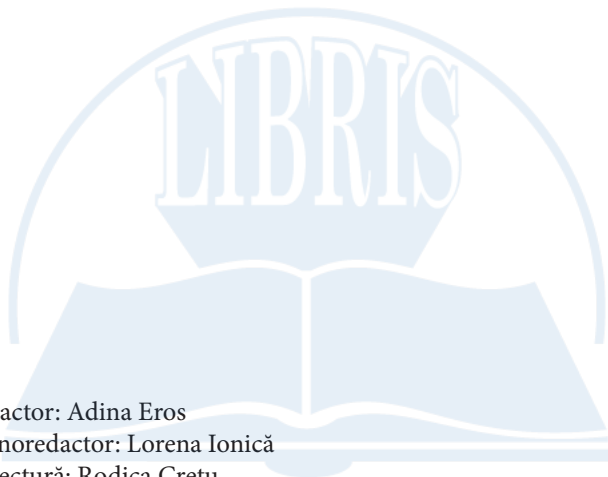
Pete Johnson

Părinții mei mă scot din minți

Traducere din limba engleză de
ADINA RAȚIU

CORINT JUNIOR

Redactor: Adina Eros
Tehnoredactor: Lorena Ionică
Corectură: Rodica Crețu

Ilustrații interior: Nikalas Catlow
Design și ilustrația copertei: Alexander von Knorre

MY PARENTS ARE DRIVING ME CRAZY, Pete Johnson
Text copyright © 2015 Pete Johnson
Interior artwork © 2015 Nikalas Catlow
Cover by Alexander von Knorre (© 2015 arsEdition GmbH,
München) All rights reserved.

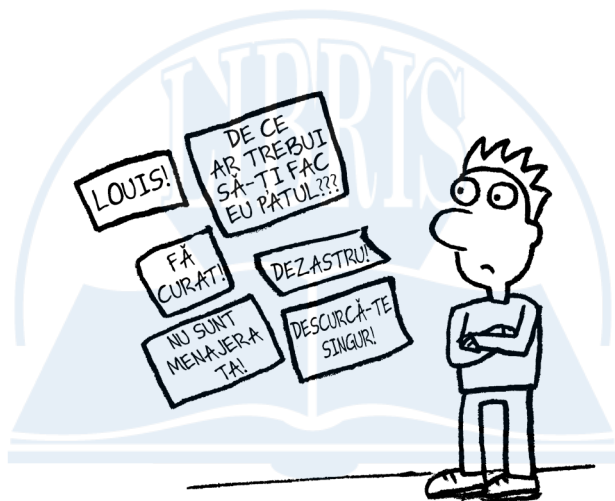
Toate drepturile asupra acestei ediții aparțin
Editurii CORINT JUNIOR, imprint al
GRUPULUI EDITORIAL CORINT.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
JOHNSON, PETE

Părinții mei mă scot din minți / Pete Johnson ;
trad.: Adina Rațiu. - București : Corint Junior, 2015
ISBN 978-973-128-602-0

I. Rațiu, Adina (trad.)

821.111-93-31=135.1

CAPITOLUL 1

Tata se poartă ca un nesuferit

Luni, 18 noiembrie

Ora 16:30

Pereții dormitorului meu au fost invadați de... bilețele adezive. Cu tot soiul de mesaje enervante, precum...

LOUIS, DE CE SĂ-ȚI FAC EU PATUL AZI?
CÂT CREZI CĂ ȚI-AR LUA SĂ-L FACI SINGUR?

LOUIS, NU MAI AȘTEPTA SĂ STRÂNG EU LUCRURILE PE CARE LE ARUNCI PE JOS. ADUNĂ-LE SINGUR.

LOUIS, DU-ȚI ÎNTODEAUNA CĂNILE LA BUCĂTĂRIE. NU LE MAI LĂSA PE PERVAZUL FERESTREI, CA SĂ LE ADUN EU.

— Tata a făcut același lucru și în dormitorul meu, s-a smiorcăit piticania de frate-miu. Zici că nici nu mai e camera mea.

Între noi fie vorba, mama intrase deseori în dormitorul meu ca să facă un pic de ordine. Lucru care nu mă deranjase niciodată. Ba eu eram chiar bucuros să o las să deretice prin cameră ori de câte ori avea ea chef. Însă tata își pierduse locul de muncă, iar mamei i se oferise o slujbă cu normă întreagă la agenția imobiliară. Așa că au hotărât să facă schimb de roluri.

Asta este chiar prima zi a tatei de stat acasă pe post de casnic. Nu pot să spun decât că a debutat cu stângul de-a binelea. Vă vine să credeți că nici măcar nu s-a obosit să-mi ducă ceștile murdare în bucătărie? S-a fâțâit de colo-colo, cu capsă pusă, împrăștiind bilețele impertinente peste tot.

— Când mi-am văzut camera, am fost așa de furios, a spus Elliot, încât am coborât la

parter și am țipat la el: „Tată, te porți ca un nesuferit!“

— Serios?

— Mă rog, asta intenționez să fac, dar m-am gândit să te aștept și pe tine.

Am dat înțelegător din cap și am spus:

— N-are cum să fie sănătos pentru mințile noastre fragede și impresionabile să fie supuse unui asemenea comportament autoritar. Zău așa, tata are mare noroc că nu am sunat la Protecția copilului. Dar trebuie să-l facă cineva să înceteze. Și am să mă ocup eu de el — după ce îmi voi face ordine în cameră.

Elliot părea absolut șocat.

— Nu, bilețelele cu observații trebuie luate-n seamă.

Apoi, cu un gest grandios, am apucat maldărul de lucruri care zăceau pe podea și le-am azvârlit sub pat. Elliot chicotea amuzat. După aceea m-am grăbit să dezlipesc toate bilețelele tatei și le-am aruncat tot sub pat. Elliot se prăpădea de râs.

— Acum, să ne ocupăm de tata, am decretat.

— Da, să-l punem la punct, a încuviințat Elliot, nerăbdător.

Am coborât amândoi la parter.

Tata dădea cu aspiratorul, cuprins de o frenezie absolut revoltătoare, fără să-i scape nici cel

mai ascuns colțișor al camerei. Dând cu ochii de noi, a oprit aparatul și a spus:

— Aspiratul e mult mai obositor decât mă așteptam. E distractiv totuși. Ei, cum merge treaba?

— Cât se poate de prost, am zis.

Cu fețe serioase, eu și Elliot l-am flancat din ambele părți.

— Cum se poate așa ceva? a întrebat el, rânjind cu gura până la urechi.

Îl apucase euforia chiar de cu noaptea-n cap, când ne ținuse un întreg discurs despre cât este el de norocos că poate evada din rutina cotidiană. Îmi părea rău să îi răpesc bucuria, dar trebuia să spun lucrurilor pe nume.

— Tu cum te-ai simți, tată, am spus eu, dacă m-aș apuca să lipesc bilețele prin dormitorul tău?

— Dar eu nu ți-am cerut să faci ordine în dormitorul *meu*, a replicat el. În plus, sunt doar câteva sfaturi amicale...

— Amicale? am repetat într-un glas eu și Elliot, uluiți de răspunsul său.

— Voiam doar să vă sugerez să contribuiți mai mult la curățenia din camerele voastre.

Am meditat la propunere vreme de câteva secunde.

— Refuzăm.

— Abia acum vine partea interesantă, a spus tata.

— Mă îndoiesc, am bombănit eu.

— Până acum, nu ați avut la dispoziție armele necesare.

— Nu suntem în armată, tată, am amintit eu.

— Acum însă, le aveți.

Moment în care ne-a înmănat două pământufuri de praf, verzi și uriașe cât fețele de pernă.

— Acestea sunt propriile voastre pământufuri de praf, a spus el, radiind de fericire.

— Serious?

— Oh, da. Le-am cumpărat special pentru voi.

Unii tați își răsfăță copiii cu jocuri video, reviste de benzi desenate și bilete la meciuri de fotbal. Al nostru ne cumpără pământufuri de praf.

— Acum vă puteți apuca voinicește de treabă, a spus el.

— Mama nu ne cerea niciodată să ștergem praful, zise Eliott.

— Mama voastră a intrat în câmpul muncii acum. Eu am rămas șeful casei și am de gând să fac câteva schimbări. Am decis ca ordinea și curățenia din camerele voastre să fie responsabilitatea voastră. Nu vă faceți griji totuși. Dacă aveți nevoie de îndrumare sau ajutor, vă stau oricând la dispoziție.

— Ce răsfăț pe capul nostru, am mormăit eu.

— Sunt convins că vom face o echipă grozavă, a spus el.

Imediat ce s-a apucat iar de aspirat, Elliot a aruncat o privire furioasă spre obiectul necunoscut pe care îl ținea în mână.

— Cu ăsta ce facem? a întrebat.

— Fă-l pierdut, am spus. Stai liniștit. În câteva zile, o să uite el toate chestiile astea.

Ora 19:05

În mod normal, tata venea obosit de la muncă pe la șase seara, se trântea pe canapea, unde, cu laptopul pe genunchi, continua să lucreze pentru serviciu. Iar după ce mânca, adormea în fața televizorului, de regulă cu gura deschisă.

Dar, în această seară, mișuna prin casă, în papuci, ca să îi facă mamei un ceai. Mama nu s-a trântit pe canapea, nici nu ne-a povestit cum a fost la muncă. Era mult prea ocupată să se plimbe prin casă și să admire tot ce făcuse tata.

— Ia uitați ce ferestre curate, băieți, a exclamat ea.

— Da, ne uităm, am spus. Acum ce mare brânză e?

Apoi mama s-a așezat pe un scaun în bucătărie, declarându-se încântată să găsească cina pregătită.

— De acum înainte, bucătăria este domeniul meu, micuțul meu regat, a spus tata. Lasă totul în seama mea, Jessica, ne-am înțeles?

— Nu vei auzi nicio obiecție din partea mea, a zis mama.

După aceea, tata a adus ghiveciul de legume și ne-a trântit în farfurii câte o porție generoasă.

— Înfruptați-vă, ne-a îndemnat el. Am făcut suficient pentru cine mai dorește încă o porție.

— Pfui, a strigat Elliot, scuipând toată mâncarea din gură pe masă.

— Trebuia să-mi aduc umbrela, am spus eu, ironic.

— Elliot, nu e frumos să te porți așa la masă, a zis mama.

— Dar e scâr..., a dat el să spună.

— Să nu mai aud niciun cuvânt, i-a retezat-o scurt mama.

— Nu cred c-am prea nimerit gustul, s-a scu-zat tata.

— Ce gust? am întrebat eu, întorcându-mă spre Elliot. Zici că mănânci șosete murdare.

— Mâncați, băieți, ne-a îndemnat mama. E foarte sățios.

— Mai bine-mi mănânc mucii decât ghiveciul tatei, a spus Elliot.

— Știi ceva, am șoptit eu, și eu aș prefera să ți-i mănânc în locul chestiei ăsteia.

Ora 19:15

— Eu l-aș concedia pe tata, mi-a spus Elliot adineaori.

— După o singură zi?

— Da. E groaznic. Eram sigur că așa va fi. Tații nu sunt făcuți deloc să fie mame.

CAPITOLUL 2

Dezastru matinal

Ora 19:35

Am pierdut o mulțime de vreme — cam vreo douăzeci de minute — chinuindu-mă să îmi scriu eseul pentru ora de istorie. Dar acum mă dor și mâna, și capul. Am fost nevoit să mă opresc ca să nu îmi pun în pericol sănătatea.

Problema este că am amânat deja predarea eseului. Unde mai pui că profesorul de istorie, dl Beachy, poreclit Tartorul, este și directorul adjunct al școlii. Iar omul acesta este mai fioros decât Godzilla. Ca să înțelegeți la ce mă refer, chiar astăzi, când i-am explicat politicos

motivul pentru care nu am terminat eseul, și-a încleștat numaidecât fălcile, ca un bulldog turbat, și a zbierat: „Vreau să-mi predai eseul marți dimineața, la prima oră și sper, spre binele tău, să fie de bună calitate“.

Nu-mi fac iluzii în privința calității lui. Nu pot nici măcar spera să fie un eseu mediocru. Însă nu este vina mea, fiindcă jur că am încercat din răputeri să fiu atent la lecții. E ceva în glasul Tartorului care mă adoarme imediat ce deschide gura.

Totuși, ca să privim partea plină a paharului, am reușit să scriu douăsprezece rânduri. Din păcate, acesta este tot eseul meu. În definitiv, știți ce se spune: nu le pune oamenilor pe tavă totul de la bun început. Și, mai știi, poate că e mai bun decât cred eu.

Ora 19:40

Nu, nici măcar eu nu cred asta.

Ora 19:41

Trebuie să știți câteva lucruri despre relația mea cu școala.

Nu ne împăcăm deloc.

Nu mi-a plăcut niciodată și nici nu m-am integrat. Sunt prizonier acolo, obligat să mă uit la fețele profesorilor cât e ziua de lungă. Și dacă l-ați întreba pe oricare dintre ei ce părere are

despre mine, știu exact ce v-ar răspunde: Louis nu este deloc strălucit și e îngrozitor de leneș.

Dar nu sunt așa — nu sunt leneș, cel puțin pentru că în fiecare seară studiez ore în șir. Numai că este o materie pe care nu o învățăm la școală — comedia.

Și eu, pe cât de slab mă descurc la școală, pe atât de bine mă pricep la spus glume.

Singurul meu vis, unica mea ambiție este să devin comediant. Dar, mai întâi, trebuie să mă descopere cineva. Iar pentru asta am nevoie de un impresar.

Ei bine, eu am unul.

Maddy merge la altă școală. Ne-am cunoscut la clubul de teatru, pentru că e înnebunită după actorie. Din păcate pentru ea, are un asemenea trac când pășește pe scenă, încât a trebuit să renunțe la visul ei de a deveni actriță de talie mondială. A decis să devină impresar.

Eu sunt primul ei client și m-a ajutat deja să particip la un spectacol de televiziune numit *Copii talentați*. Se difuzează pe un canal prin satelit, așa că e posibil ca voi să nu-l fi văzut încă. Dar, credeți-mă pe cuvânt, e supertare.

În fiecare săptămână sunt doisprezece concurenți, iar publicul își votează favoritul. Toți câștigătorii de etapă merg în Marea Finală. Iar marele câștigător va avea propria sa emisiune de Crăciun, de o jumătate de oră.

Eu am spus glume. Îmi doream enorm să câștig.

M-am clasat pe locul al doilea. M-a învins un papagal. Mare rușine, știu. Am fost cumplit de trist până când producătorii emisiunii au decis ca un ocupant al locului al doilea să participe la Marea finală.

Și m-au ales pe mine.

Cât de curând mă vor suna pentru a mă anunța data finalei, pe care Maddy e convinsă că eu o voi câștiga fără probleme. Asta ar însemna să am propria emisiune de Crăciun, după care nu voi mai avea timp pentru școală. Voi fi mult prea ocupat să călătoresc prin toată lumea, să fac oamenii să râdă și să duc o viață de vedetă.

Ora 20:10

Am omis să vă mai spun un lucru despre mine și Maddy, și anume că nu este doar impresara și amica mea, ci, de curând, a acceptat să-mi fie și iubită. Nu am ieșit încă la nicio întâlnire. În fond, trebuie să mai treacă un timp ca să ajungem acolo, nu-i așa?

Dar cred că ar fi momentul să mă ocup și de această problemă.

Ora 20:25

Am sunat-o pe Maddy adineauri.